

L'AVI QUIM

Vell i desvalgut n'és l'avi Quim;
mes sovint, quan el mar està calmat
enfila el caminó de l'espada
i l'esguarda, colpit, des del bell cim.
Treu sa pipa, de fusta treballada,
escultura rural, ben concebuda,
fal·lera d'una juventut perduda,
model d'una sirena somniada.
Hi pren foc i en guaita la fumerola
que és blanca com l'escuma de les ones,
i com ho fan els pensaments dels homes
el fum s'esmuny, llangueix i es recargola.
L'esguard d'en Quim es perd en l'infinit;
els ulls sense expressió; muda la cara.
De tot el que ha passat fins a suara
se'n recorda d'ençà que era petit.
L'evoca que son fill, ara fa anys,
un jorn de mar tranquil, igual que el d'ara,
prengué canya i sarró, i fill i pare
sortiren a la pesca, llurs afanyos.
De cop s'amagà el sol, i a tramuntana,
el cel es posà dol i entrà tal vent
que l'aigua, més que un mar semblà un torrent
eixordador, baixant per la muntanya.
En Quim, ja preveient la mala cara,
"agafa't al timó!", cridà a son fill,
el qual donant-se compte del perill
cuità a estampar un petó al front de son pare.

En Quim bogava fort, tant com podia;
en Pere amb el timó també lluitava,
quan una ona geganta s'abraonava
i la coberta del llagut cobria.
Enmig la gran remor de les onades
en Quim sentí un gran crit que deia "pare!";
s'esglaià i posant-s'hi ben de cara,
el veié sobre el mar dues vegades.
Es llençà de la barca decidit
brassejant amb força desesperada,
adonat-se de son esforç fallit.
Pobre Quim! Ara és vell; res l'aconsola
i en sa cara que és trista i arrugada
per les penes de sa vida escarpada,
una alentida llàgrima rodola
fins al mar que és sepulcre de son Pere;
un intens sanglot li somou el pit
carregat d'impotència i de despit;
i alça el cap, mirant lluny, fet una fera.
Mes després, se conhorta i s'assossega,
i mirant un cop més a l'horitzó,
sent encara en son rostre aquell petó
que li féu aquell dia el pobre Pere.
I eixugant-se els ulls, ara ja amb calma,
l'avi Quim es disposa a retornar;
tot baixant sent el desig de resar
i sols diu: "gardeu-me'l, Verge del Carmel".

Bellcaire, 1969 Ramon Llorens i Clos.

Englantina en els Jocs Florals Infantils i Jovenils provincials celebrats a Blanes l'any 1969.

Es de remarcar que l'autor tenia aleshores 16 anys.

CATALUNYA HONRA EL SEU PATRO

En el mes d'Abril s'escau una diada molt assenyalada a Catalunya: "La Diada de Sant Jordi".

Sant Jordi, al qui s'atribueixen varies llegendes, morí el dia 23 d'Abril de l'any 303. El seu esperit guerrer es manifestà en defensor del Cristianisme i per això se'l considera protector dels exèrcits cristians i moltes ordres militars porten el seu nom. L'Orient l'ha exalçat com el "Gran Màrtir".

Els catalans veiem a Sant Jordi no sols un guerrer, sinó un alliberador i un enamorat i un defensor de Catalunya. A l'any 1.667, a causa del seu patronatge, "La Diada de Sant Jordi" era declarada festiva.

El 23 d'Abril coincideix també amb l'aniversari de la mort del gran novel·lista castellà, Miquel de Cervantes Saavedra, qui a l'edat de 69 anys defallia a Madrid, l'any 1616. En memòria d'aquest gran escriptor es celebra en aquest dia "La Diada del Llibre".

"La Diada de Sant Jordi" ha assolit un millor caire festiu en coincidir, des del 1.923, amb "La Diada del Llibre" i amb l'exaltació de la rosa.

Sant Jordi ha passat també a ser, a Catalunya, el Patró dels enamorats, desbancant, amb aquesta prerrogativa, el mític Sant Valentí (14 de Febrer).

El 23 d'Abril, qui més qui menys es desdinerà una mica per comprar "el llibre" o "la rosa", que han esdevingut símbols de la diada.

Molts poetes han dedicat a Sant Jordi bells poemes que exalten les seves virtuts. Coneixem "L'escut de Catalunya" d'Antoni Bori i Fontestà (1.861 - 1912) que comença així:

En la que Sant Jordi empenya
bandera de color blanc
hi ha l'escut de Catalunya
amb quatre barres de sang.

Hi ha també "Sant Jordi triomfant", de Josep M.ª Folch i Torres (1.880 - 1950), "La diada de Sant Jordi", de Joan Maragall i Gorina (1.860 - 1.911), "Sant Jordi Gloriós", de Josep M.ª Sagarra i Castellarnau (1.894 - 1961), etc.

Jo no em dono de poetessa; però he intentat dedicar a la rosa un breu poema, en senyal d'Homenatge i amb motiu de la seva festa.

SONET A LA ROSA

*Una rosa molt vermella ha nascut d'un bell roser;
el paent perfum que al seu entorn exhala
fa vibrar dels insectes la seva ala
quan aixequen el vol per arribar-hi primer.*

*La rosa és una realitat i no una simple aparença;
del seu verdós peduncle les malèfiques espines han brollat
donat a les mans innocents un dolor deliberat
per a mostrar al món la seva peculiar existència.*

*La rosa és presumptuosa i segueix en el seu roserar
molts la voldrien agafar per poder millor olorar-la;
però les espines agressives fan que no es pugui trencar.*

*I la rosa persevera com un símbol de l'amor i l'amistat,
en la festa de Sant Jordi la compra tot bon català,
els esposos i promesos la regalen de bon grat.*

Pilar Pellicer de Gispert.